

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^o J.-P. COLLÉE, boekdrukker
en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteuren.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement vooraf betaalbaar is bepaeld op 3 fr. per jaer.
" " " " " " 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel. 15 "
De reclamen " " " " 25 "

By het zenden van aankondigingen is cenieder verzocht duydelyk
nit te drukken of dez-ive in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren
gegeven, genieten voordeeligere conditiën.

TONGEREN, DEN 21 MAERT.

De militaire pensioenen.

Reeds herhaeldelyk hebben de dagbladen gesproken over de noodlottige gevolgen, die moeten voortvloeijen uit het besluit van 18 april 1853, waarbij art. 2 der wet van 24 mei 1853 op de militaire pensioenen diepgrondig gewyzigd wordt.

Die gevolgen zyn inderdaed noodlottig onder een dubbel opzigt, namelyk voor de vroegtydig gesloten loopbaen der officieren, en voor de overzware lasten die er voor 's ryks schatkist moeten uit voortspruiten.

Gelyk de wet thans door den heer Greindl toegepast wordt, kunnen eer kapitein, een luitenant en een onderluitenant den Staet niet meer dienen als zy 55 jaren oud zyn; een luitenant kolonel en een majoor op den ouderdom van 58 jaren; een kolonel op die van 60, een generael-majoor op die van 63, en een luitenant-generael op die van 65.

Gewis levert dit stelsel schitterende voordeelen op voor onze jonge officieren; maer men houdt geene rekening van de ontmoediging die zulks by de oudere en dus by de ervarenste verwekt; men geeft geene acht op den bekrompen toestand, waerin vele zoo vroegtydig op pensioen gestelde officieren verkeeren, wanneer zy nogtans nog veel dienst aen het land zouden kunnen kwyzen.

Wie zou er durven beweerden, inderdaed, dat een kapitein of een luitenant van 55 jaren niet meer bekwaem is voor den dienst? Velen gewis zouden nog een tiental jaren, in een leger als het onze, hunne pligten kunnen waarnemen.

Men heeft eene opsomming gemaekt van de opperofficieren en officieren, die door de toepassing van het besluit van 1853, in den loop van dit jaer op pensioen moeten gesteld worden. Dit getal belooft tot 69, waeronder 4 luitenant-generaels, 3 generael majours, 2 kolonels, 7 luitenant-kolonels, of militaire ambten met dien graed overeenkomende, 5 majours, 40 kapiteins, enz., 7 luitenanten en een onderluitenant.

Dit zyn dus 69 militairen, die meerendeels nog ten volle voor hunnen dienst bekwaem zyn, en die eerlang

de tyding kunnen ontvangen dat de Staet hunne diensten kan missen.

En wil men weten hoeveel geld deze maetregel wederom aen den Staet zal kosten? Het budget der pensioenen zal vermeederen met een sommeken van zoo omtrent 200,000 fr. Binnen eenige jaren zal men, op dien voet voortgaende, een pensioenbudget van millioenen hebben.

Is het dus niet met rede dat schier al de dagbladen, om 't even van welke gezindheit, op eene verandering van dit stelsel aendringen?

Wanneer wy aen het gouvernement spaerzaamheden vragen, bedoelen wy niet alleenlyk alles wat kan ingebragt worden om den dienst te vereenvoudigen, maer wel ook de onkosten die het onze bestuurders vry staet al of niet te doen. Ten opzichte van deze, moet het gouvernement met veel onzigtigheid te werk gaen en ze slechtis verrigten wanneer de noodzakelykheit er van bewezen is. Alzoo handelt nogtans de heer minister van oorlog niet in wat aengaat de op pensioenstelling der officieren van 't leger; hy strekt zyne magt zoo verre uit, dat er niet alleenlyk nadeel voor het leger, maer wel ook groote schade voor het land uit voortspruit. Men zou waerlyk zeggen, dat M. de luitenant-generael Greindl hoegenaemd niet verplicht is van eenige zorg te hebben voor 't lands finantien, want zyn besluit van 1853 is allersechtst in zyn eigen en in zyne gevolgen, voor wat aengaat het afdanken der officieren.

Dit besluit past de minister van oorlog zeer wellekeurig toe: hy dankt officieren af zonder weërge, zonder eenig opzigt, 't zy voor de bewezene diensten, 't zy voor de belangen der lastenbetalers; in twee jaren heeft hy uit dien hoofde het budget van openbare schuld met 486,213 franks vermeederd, 't is te zeggen, met byna een half miljoen, terwyl al zyne voorzaten, in de negen vorige jaren, slechts eene vermeederding hadden gevraagd van 464,785 franks.

In 1857 betaelden wy voor militaire pensioenen maer 2,171,000 franks; in 1856 betalen wy reeds 3,078,000 fr., of 961 duizend fr., byna een miljoen meer, en daer mede is het nog niet al, aengezien er in den loop van dit jaer op pensioen mogen gesteld worden: 4 luitenant-generaels, 3 generaels-majours, 2 kolonels, 7 luitenanten-

heeft hy een uer gekozen, wanneer hy door niemand konde worden opgemerkt; hy vleit zich, dat het gesprek, hetwelk hy met Paul zal hebben, eeuwig geheim zal blyven, vooral dat Dumar er nimmer iets van vermoeden zal.

De hoop, zyne door wroegingen gepnygde ziel te verligten, heeft dezen, gewoonlyk zoo zwakken, zoo vreesachtigen mensch, eenige veërkracht gegeven; met eenen vasten stap, niettegenstaende het onweder, dat steeds aenhiel en nu met eenen stortregen vergezeld was, is hy reeds het bosch genaderd.

Maer ook Dumar waakte; de ellendeling wachte de stilte van den nacht af, om des te zekerder zyn slagtoffer te treffen.

Des daegs heeft hy zich verzekerd van den weg, dien Paul had ingeslagen, en, zodra de duisternis hem genoegscheen te beveiligen om ongestraft zyn plan te volvoeren, begeeft hy zich naar de hut des houthackers, met voornemen dezelve ongemerkt binnen te sluipen.

Dumar gaet voorzigtig voorwaerts, vreesd geboord te zullen worden, en verschuilt zich by het minste geritsel, dat zyne ooren treft. — By het omslaen van een pad doet hem een bliksemstraal eenen man ontdekken met overhaasting voortgaende, hy luistert, blyft onbewegelyk; . . . treedt hem vervolgens zachtjes nader. . . Eugénie's naam ontvliedt zyne beklemdte borst.

Dumar twyfelt niet of het is zyn medeminnaer, wie anders dan hy kon zich op dat oogenblik in het bosch bevinden? . . . hy volgt. . . bereikt hem.

— Sterf, zegt hy, — stoot toe, en Urbain ligt, in zyn bloed wentelende, aen zyne voeten.

De gil, welken de ongelukkige geslekt heeft, toen hy getroffen werd, heeft den moordenaar zyne dwaling doen ontdekken; hy vlugt woedende dat hy zyn medeminnaer niet gevonden heeft: de dood van Urbain hem ten eenenmale alle hoop ontzeggende Eugénie te bezitten, zweert hy, vlygende, dat Paul niet gelukkiger zal zyn dan hy.

kolonels, 5 majours, 40 kapiteins, 8 luitenanten en 1 onderluitenant. Nu, de pensioenen van deze officieren zullen eene nieuwe vermeederding vereischen van 182,400 fr.

Men Voegde daerby: 1° de officieren die, hoewel den noodigen ouderdom niet bereikt hebbende, op pensioen moeten gesteld worden uit hoofde van ziekelykheit, enz.; 2° de burgerlyke bedienden van het departement van oorlog, aen welke het besluit van 18 april 1856 ook toepasselyk is.

Wat meer is, wy bemerken dat men officieren afdankt wier bezigheid om zoo te zeggen zittend is: hier geldt het een plaatsbevelhebber, daer een intendente, elders een bestuurder der kleeding of een geneesheer; terwyl voor en zelfs na 1850, de plaetsen in den intendente-dienst aen gepensioeneerde officieren gegeven werden.

Voegen wy daer by dat wanneer een officier den ouderdom van 65, 63, 60, 58 of 55 jaren ziet naderen, hy eenigzins gedwongen is om den dienst min of meer te laten lyden; want, zegt hy in zyn zelven, wat baet het my dat ik my moeite geef, dat ik my met mynen dienst bekommere, nog eenige maanden, nog één jaer, en myne militaire levensloop zal geeindigd zyn.

Onder alle betrekkingen dan, is het besluit van 18 april 1853 hoogst nadeelig aen de groote belangen des lands, en wy moeten op de vurigste wyze aendringen op dat het worde ingetrokken; men zou niet eene gegronde reden kunnen inbrengen ten voordeele van dat besluit, terwyl het welzyn des legers en der lastenbetalers vragen dat het ten spoedigste afgeschafte worde.

Deze week heeft de Kamer der Volksvertegenwoordigers het budget van 's lands werken gestemd. In deze zitting heeft er geen ernstig woordentwist plaets gehad ten zy degene waer aen de kwestie der posthervorming aanleiding gegeven heeft. Deze kwestie mag als opgelost aenschouwd worden. De tegenkanting die zy ontmoet is gering, schier nietig, en M. de minister van 's lands werken zelf, toen hy het bestreed, liet dien toon van overtuiging niet hooren welken hy gewoon is uit te brengen wanneer hy eene ernstige en rechtveerdige zaak verdedigt.

De meerderheid der Kamer toont zich gunstig aen de vermindering van de vracht der brieven en aen het in

Evenwel Urbain ademt nog; zyn kermen wordt door Paul gehoord, die daerdoor uit zyne mymering wordt gekt.

Hoe ongelukkig men zy, vindt men toch altyd eenige verlichting zyner smart, wanneer men andere ongelukkigen wil ter hulp komen; voorspoed, niet de tegenspoed maekt ons somwylen ongevoelig.

Paul rikt zich naar den kant, vanwaar het gekerm komt, hy vindt eenen stervende; . . . maer hoe verschrift hy, toen hy in dezen mensch Urbain, Eugénie's broeder, herkent.

Alléén, in het holle van den nacht, in een bosch, waer de bliksem den zwakken stervende dreigt te verpletteren, wie zal hem bystaan om dezen ongelukkige te helpen? Paul roept, — slechts de echo zyner steun, de donder antwoordt hem.

Gekniel voor den gewonde, zoekt hy de levenskrachten in hem terug te roepen, zyne wonden te verbinden, Urbain opent zyne oogen weder en hoort Paul's zachte stem.

— Gy zyt het, die my redden wilt, zegt hy hem, gy, die den hemel voor my aanroep, goede Paul! ik ben uw medelyden niet weerdig; ik ben de bewaker van uw ongeluk. . . Ik heb myn lot verdiend, maer ik zal zachter sterven, zoo gy my wilt vergeven.

— Welke ook uwe misdryven zyn, zegt Paul, ik moet ze op dit oogenblik vergeten, en slechts alleen op uwe redding belacht zyn. . . gy kunt niet in dit bosch blyven, ik zal u naer gindsche hut dragen, daer zullen wy zeker eenige hulp vinden.

— Zy zoude nutteloos zyn, zegt Urbain, met eene zwakke stem, ik gevoel dat ik nog slechts eenige oogenblikken te leven heb; veroorloof my ze te gebruiken om u myne misdaed te ontdekken; deze bekentenis alleen kan my verligten, myn lyden verzachten. . . En het schrikkellyk tooneel der natuer, welke als in vuer staet, de hevige stryd der elementen is niet schrikbarend meer voor hem, die reeds met den eenen voet in het graf staet!

Paul moest het verlangen van Urbain inwilligen; hy hem

DE GEVOLGEN DER MISDAED.

(Vervolg en einde.)

IV.

De Misdaed.

Eugénie verlatende is Paul de stad uitgegaen, en, in zyne ylhooftigheid voortlopende, is hy in een bosch, niet ver buiten de stad geëgen gekomen.

Dáér, zich geheel aen zyne smart overgevend laet hy zyne tranen, die hy voor Eugénie heeft teruggehouden, den vryen loop en niet langer zyne spyt en zyne liefde bestrydende, schetst hy zich nog het beeld van haer, die hy altyd bemint, niettegenstaende de ontrouw, waeraen hy haer schuldig waent.

De avond valt, een schrikkellyk onweder is aen het opkomen, de donder rammelt en deszelfs geluid weërkaet in de duizende echo's van het bosch, dat nu en dan door de bliksemstralen als in volle vlam staet; — doch de lezer heeft zich reeds een denkbeeld van dit woest natuer-tooneel kunnen vormen, daer hy zich reeds by den aenvang dezer geschiedenis in hetzelfde bosch op hetzelfde oogenblik geplaatst ziet.

Overstelt door zyne droefheit, kan de wanorde, de onstuimigheid der natuer Paul geen schrik inboezemen, hy blyft in het bosch en in dit oogenblik had dit akeelig tooneel eenige aantrekkellykheit voor zyne ziel.

Urbain heeft te middernacht zyne wooning verlaten om hem, dien hy alles ontstolen heeft, te gaen opzoeken, en hem zyne misdaed te bekennen; hy hoopt zyne vergiffenis te zullen verwerven, en keat Paul te wel dan dat het misdryf des broeders zyne gevoelens omtrent zyne zuster zouden kunnen veranderen.

Men geloof dat Paul den nacht is gaen doorbrengen in eene houthackershut, in het bosch, zoodanig heeft men ten minste Urbain onderrigt, en besloten er zich heen te begeven,